

1. A PLURALIDADE LINGÜÍSTICA

Como ben sabes, no mundo existen miles de linguas, o galego é unha delas. A pluralidade lingüística é unha das maiores riquezas coas que conta o ser humano, sabes por que? Porque as linguas reflicten a maneira en que cada pobo percibe o mundo que o rodea. Nunca te fixaches en que nas películas de vaqueiros os indios falan en infinitivo?, aínda que isto é unha ficción, si é certo que moitas linguas indias non teñen formas diferentes para as divisións temporais; pero se cadra non fai falta ir tan lonxe, abonda con que repares nos usos verbais diferentes en linguas que ti coñeces como o galego e o inglés, por exemplo. E isto por que sucede? Pois por iso, porque cada pobo ten unha maneira de entender o mundo diferente á doutros pobos, concibe a realidade dunha maneira e crea o vocabulario e as estruturas lingüísticas que precisa para expresar esa realidade.

As linguas son o factor máis importante de entre os que definen as diversas culturas. Son tan importantes que se non fose por elas, os seres humanos non teríamos evolucionado como o fixemos. Daquela, se son tan importantes, resulta fácil de entender que preservar a diversidade lingüística debe de ser un dos empeños que nos mova como especie.

É obvio que dos miles de linguas que existen no mundo non todas teñen o mesmo número de falantes, pero o papel de todas e cada unha delas é importante. Tamén é obvio que non todas teñen a mesma consideración, algunhas representan a un estado (poucas, porque no mundo hai 200 países e en varios a lingua oficial é a mesma) pero a maioría non, e por iso a súa subsistencia é máis difícil e precisan máis apoio. Temos que ser conscientes de que se unha lingua desaparece é un prexuízo para todo o xénero humano.

A diversidade lingüística en España

España, igual que a maior parte dos países do mundo, é un estado plurilingüe, pois nel fálanse diversas linguas, aínda que non todas teñen a mesma consideración por parte dos poderes públicos nin gozan da mesma situación administrativa nin do mesmo aprecio por parte dos e das falantes.

O plurilingüismo é unha das características que definen o Estado español, pois o 40% da poboación vive nun territorio onde hai dúas linguas oficiais (ademais dos lugares onde, aínda sen recoñecemento oficial, tamén se falan dúas linguas). Isto supón unha gran vantaxe para os habitantes destes territorios xa que o coñecemento de varias linguas carrega, entre outros beneficios, maior predisposición para a aprendizaxe de novas linguas.

2. TOPONIMIA E ANTROPONIMIA

A **Onomástica** é a ciencia que estuda os nome propios. Podemos diferenciar entre Toponimia e Antroponimia.

Toponimia: encárgase de estudar os nomes de lugares, tendo en consideración a súa orixe e evolución. Ademais de abordar cidades e localidades, tamén se ocupa dos nomes de ríos e cursos de auga, lagos, montes e similares. A toponimia forma parte dos elementos culturais que a Unesco denomina *patrimonio inmaterial* dos pobos.

Boa parte dos topónimos galegos teñen orixe no **latín**. Pontevedra (ponte vetera = ponte antiga), Lugo (lucus = lugar). Tamén hai nomes de orixe celta, anteriores aos romanos (A Coruña) ou góticos, despois dos romanos (Guitiriz)

A **Antroponimia** estuda o nome propio das persoas –incluíndo os apelidos-

A través do latín chegaronnos moitos nomes de persoa (Mariña, Anxo) e mesmo do grego (Uxía, Ismael). Outros viñeron coa relixión católica do hebreo (María, Ismael). Tamén temos nome con orixe xermánica (Miro, Ilduara), etc.

Canto aos apelidos, uns teñen como base un nome de persoa (González: fillo de Gonzalo, Fernández: fillo de Fernando). Outros unha profesión (Ferreiro, Labrador), moitos un nome de lugar (Lemos, Arousa), algúns un alcume (Calvo, Gago)

3. A ELIPSE

A cohesión textual vén sendo a unidade formal dun texto, constituída por medio de recursos léxicos e gramaticais que ofrece a lingua. Un dos procedementos de cohesión é a elipse, que consiste en suprimir aquelas palabras que non son indispensables para a comprensión do enunciado xa que se deducen do contexto.

Exemplo: Ana entrou no portal, Ana entrou no primeiro andar, Ana acendeu o portátil e Ana leus os seus correos.

Pode quedar así coa elipse: Ana entrou no portal, ela entrou no primeiro andar. A rapaza acendeu o portátil e mirou os seus correos.

4. A ORACIÓN SIMPLE E COMPOSTA. SUXEITO, PREDICADO E COMPLEMENTOS.

Análise de oracións.